

[Alsing Andersen.]

det overfor Offentligheden, i alt Fald overfor Rigsdagen. Nu maa jeg sige, at jeg har Indtrykket af, at de ærede Medlemmer, der har beskæftiget sig med denne Sag, egentlig ikke er uorienterede i Sagen selv, og hvis jeg nu gaar ud fra, at de Antydninger, de har givet, hviler paa et solidt Grundlag, hvordan er Situationen saa? Ja, saa er den saaledes overfor dansk Offentlighed, at man fra det ene og det andet Lands Side ser med en vis Beklagelse paa Gennemførelsen af Regeringsforslaget og motiverer dette — ligegyldigt fra hvilken Side Beklagelsen maatte fremkomme — ikke først og fremmest med Hensynet til Danmarks Interesser, men med Hensynet til det paagældende Lands egne Interesser. Dette er Sagen, dette er Kærnepunktet i Sagen, som jeg beder dansk Offentlighed lægge Mærke til.

Det drejer sig kort og godt om det Spørgsmaal, som har været nævnt: Danmark som Østersøens Vogter. Nu hørte jeg nok i Gaar det ærede Medlem Hr. Holstein ligesom glatte ud paa det: Det var ikke Meningen, at vi militært set skulde være Østersøens Vogter, men geografisk set var vi det. Ja, jeg forstaar ikke Hensigten med denne nye Distinktion, hvis man ikke vil drage den militære Konklusion, som jo er nærliggende for konservativ Opfattelse. Men her er kort og godt Tale om disse vældige Opgaver, som man fra Udlandets Side, opmuntret af danske konservative Journalister, tør jeg sige, søger at stille op for os. Det er vældige Opgaver, og det er muligt, at der endnu findes smaa Kredse i vort Folk, som mener, at det er ærefulde Opgaver for et lille Land som Danmark. Det ærede Medlem Hr. Parkov sagde, at hvis det blev klargjort for Befolkningen, hvad Regeringens Afrustningsforslag kunde medføre, vilde Situationen være en ganske anden. Jeg vil sige til det ærede Medlem Hr. Parkov: Prøv at rejse ud i Landet og klargøre for den danske Befolkning, hvad det er for Opgaver ved Store Bælt og Østersøen og andre Steder; det konservative Folkeparti mener at kunne stille det danske Folk — saa er jeg ikke sikker paa, at det ærede Medlem bliver saa begejstret ved Resultatet af sit Oplysningsarbejde. Jeg tror tværtimod, at det overvældende Flertal af Danmarks Befolkning, som det er sket hidtil, men endnu kraftigere end hidtil, vil sige: Alt for megen Ære, Hr. Parkov!

Som allerede fremhævet vil jeg understrege, at de Udtalelser, der er kommet udefra, jo ikke udmærker sig ved nogen

egentlig Blufærdighed, ikke en Gang ved saa megen Blufærdighed, som man vel kunde tænke sig, selv om det drejer sig om et lille Land som Danmark. Og det virker ganske ejendommeligt, naar man har i Erindring, at det ene store Land efter det andet, lige til den stærkeste Militærmagt i Europa, Gang paa Gang motiverer deres Holdning i det internationale Arbejde først og fremmest med Hensynet til deres eget Lands Interesser, til deres eget Lands Sikkerhed. *(Fraenkel: Ja, hvad Fan'en skulde de ellers motivere det med?)*

Formanden: Det ærede Medlem bør ikke anvende et saadant Kraftudtryk.

Alsing Andersen: Udtrykket generer mig ikke, det falder ganske i Traad, hvad Realiteten angaar, med den Tankegang, jeg er inde paa, thi saa falder den Bebrejdelse, som konservative Talere retter mod Regeringspartierne, fuldkommen til Jorden. Thi naar dette er Tilfældet, har de paagældende Politikere udefra ingen som helst hverken juridisk eller moralsk Ret til overfor vort Land at antyde noget Krav, som Landets lovlige Regering, som Befolkningens store Flertal mener strider mod vort Lands Sikkerhed, mod vort Lands Interesser, og jeg føler mig overbevist om, at det langt inde i konservative Kredse vil vække Genklang, naar vi fra vor Side nedlægger en kraftig Indsigelse mod den ejendommelige nationale Rolle, som de omtalte konservative Privatgesandter her spiller i dette Spil.

Med Hensyn til de skandinaviske Lande har man jo ogsaa slaaet paa det, man kalder Skandinavismens Streng. Jeg maa heroverfor sige, at jeg er ganske enig med den sønderjydske Forfatter Hr. P. Lauridsen i de Betragtninger, han for nogen Tid siden gjorde gældende i „Social-Demokraten“. *(En Stemme: Han er ikke Sønderjyde, han bor i Aalborg)*. Saa beder jeg undskyld, han interesserer sig i hvert Fald meget for sønderjydske Spørgsmaal. Jeg er enig med ham i, at den militære Skandinavisme afgik ved Døden i 1864. Og efter min Mening var det godt det samme, og jeg understreger udtrykkelig, at jeg tror ikke, der fra nogen Side her i Danmark, naar vi fremhæver dette Synspunkt, er nogen som helst Bitterhed, nogen som helst Bebrejdelse overfor vore Stammefrænder her i Norden, og jeg vil sige, at skulde Danmark komme i en ulykkelig Situation under en Stormagtskonflikt i kommende Tider, saa vilde det efter min Mening være det urigtigste af alt, om man paa nogen Maade herfra vilde vente,